

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτήσια δρ. 16.—	Ἐτήσια δρ. 25.—
Ἐξάμηνος > 8,50	Ἐξάμηνος > 13.—
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτήσια, δολλάρια 4	

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰουλίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 33

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— "Ετοιμα ὄλα! τοῦ ψιθύρισε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Τρόφιμος.

Σιγὰ-σιγὰ, ὁ Γιάννης ἐπλησίασε τὸ σωρὸ πῶν σάκκων. Ἦταν μιὰ πυραμίδα πού ἔφθανε ὡς τὸ ταβάνι. Μὲ τὸ στίλετο τοῦ τρύπησε ἕνα σάκκο καὶ ἔχωσε μέσα στὴν μπαρούτη τὸ φυτίλι, πού στὴν ἄκρην τοῦ ἦταν δεμένη ἡ ὕσκα. Ἐπειτα ἐβγάλε τὸ τσακμάκι.

Αὐτὰ ὄλα, ἐννοεῖται, τὰ ἔκαμε στὰ σκοτεινά. Μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη καὶ νὰ βλέπῃ.

— Νά, εἶπε στὸν Τρόφιμο, δίνοντάς του τὸ τσακμάκι. Ἄναψε τὴν ὕσκα καὶ φύγε μὲ τὸ γρεναδιέρο σου. Θὰ σὰς ἀκολουθήσω ἀμέσως.

Καὶ ξαναγύρισε στὴν πρώτη του θέση, γιὰ νὰ ἐπιτηρῇ ἀόρατος τὸν Τούρκο στρατιώτη. Μὰ νά, ἐκεῖνο πού φοβῶταν ἔγεινε:

Ὁ κρότος τοῦ ἀτσαλιοῦ πού κτύπησε τὴν τσακμακόπετρα, — οὔτε κἀν σπέρτα δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἐνῶ σήμερα οἱ ὑπόνομοι ἀνάβουν ἀπὸ μακριὰ μὲ ἡλεκτρικὸ σπινθῆρα, — ὁ κρότος, λέγω, ἔκαμε τὸ σκοπὸ νὰ στραφῇ πρὸς τὸ μέρος του καί, αὐτὴ τὴ φορὰ, νὰ προχωρήσῃ ἀποφασιστικῶς.

Ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ κάμῃ οὔτε πέντε βήματα. Μὲ μιὰ δυνατὴ ταικουριά, ὁ Γιάννης τοῦ ἔσχισε τὸ κρανίον ὡς τὴ μύτη καὶ τὸν ξάπλωσε χάμω νεκρό.

Καλὰ θὰ τὴν εἶχε τώρα ὁ μικρὸς ἐθελοντής. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν, πέφτοντας ὁ Τούρκος ἄφησε νὰ πέσῃ καὶ τὸ τουφέκι του, πού πῆρε ἀμέσως φωτιά.

Ὁ πυροβολισμὸς ἀντήχησε δυνατῶς. Ὅμιλίες ἀκούσθηκαν ἀπὸ κάποιαν ἀπόστασιν, τρεξίματα, καὶ σὲ λίγο δυὸ ἄλλοι στρατιῶτες παρουσιάσθηκαν στὴν εἴσοδον τοῦ διαδρόμου.

Ὁ Γιάννης θὰ μπορούσε νὰ τὸ σκάσῃ σὰν τὸν Τρόφιμο. Μιὰ στιγμὴ μάλιστα τοῦ ἤλθε ἡ ἰδέα. Σκέφθηκε ὅμως πῶς τὸ φυτίλι ἦταν μακρὺ καί, ὅσο γρήγορα καὶ ἂν καιγόταν, θὰ χρειάζοταν περισσότερον ἀπὸ ἕνα λεπτὸ γιὰ νὰ φθάσῃ ἡ φωτιά στὴν μπα-

ρούτη. Ἄν ἐμπαιναν λοιπὸν οἱ Τούρκοι στρατιῶτες στὸ διάδρομο, θὰ βλέπαν τὸ φυτίλι πού ἐκάπνιζε καὶ θὰ πρόφθαιναν ἢ νὰ τὸ βγάλουν ἢ νὰ τὸ σβύσουν. Ἐτσι, τὴν τελευταία στιγμὴ, τὸ σχέδιον, πού καταστρώθηκε μὲ τόση σκέψιν καὶ πού ἦταν τόσο κοντὰ στὴν ἐπιτυχίαν, θὰ ναυαγοῦσε.

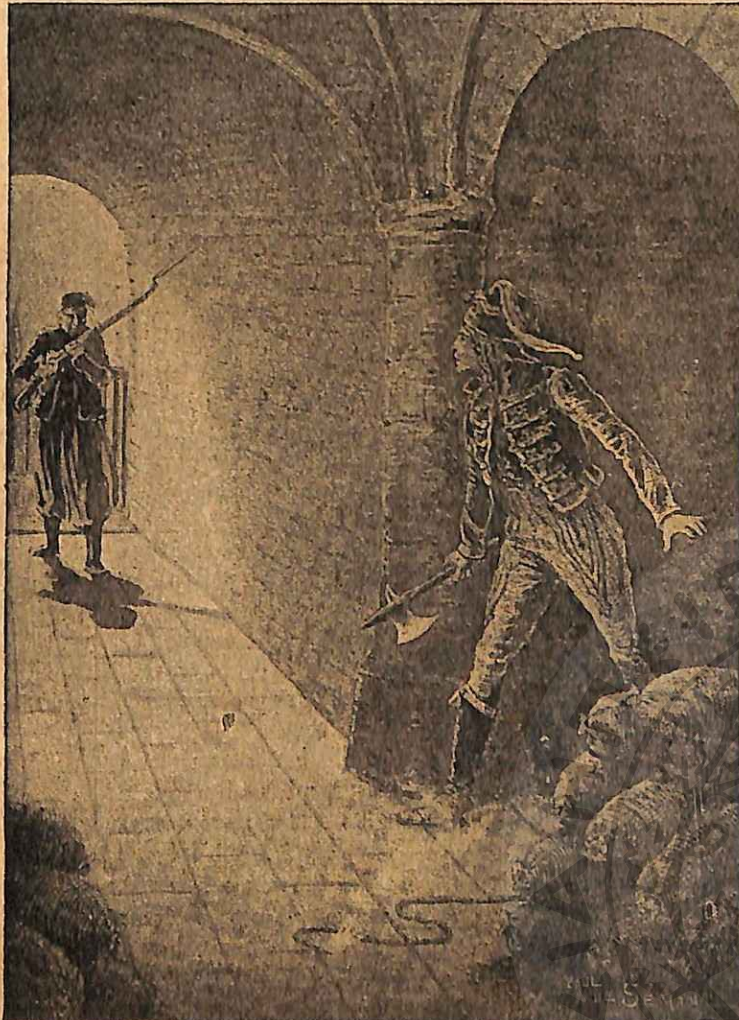
Ὅχι, μὲ κανένα τρόπο δὲν θάφρινε ὁ Γιάννης!

Σὰς διηγούμεθα μὲ τόσες λεπτομέρειες τὸ περιστατικὸν αὐτό, γιὰ νὰ σὰς δείξω, παιδιὰ μου, πῶς ὁ μικρὸς μας ἥρωας ἐθυσίαζε πρῶτομα τὴ ζωὴν του γιὰ νὸ ἐκτελέσῃ ἕνα καθήκον καὶ αὐτὸ ὄχι μὲς στὸ θόρυβον τῆς μάχης, πού ἐνθουσιάζει καὶ παρασύρει κάποτε καὶ τοὺς δειλοὺς, ἀλλὰ μονάχος του, στὰ σκοτεινά, καὶ νηφάλιος.

Λέγω νηφάλιος, γιατί, καθὼς ξέρετε, καὶ ὁ καπνὸς τῆς μπαρούτης μεθᾷ. Μὰ ὄχι, ὁ Γιάννης δὲν ἦταν μεθυσμένος. Τὴ θυσίαν τῆς ζωῆς του τὴν ἔκανε μ' ὅλην τὴν θέλησιν καὶ μὲ πλήρη συναίσθησιν τοῦ τί κάνει. Γι' αὐτὸ ἀξίζει ὅλο μας τὸ θαυμασμό.

Πέταξε τὸ μπαλτᾶ του καὶ σήκωσε γρήγορα τὸ τουφέκι τοῦ σκοτωμένου στρατιώτη. Γιατὶ καταλάβαινε πῶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μ' ἐχθρό, πού ἐρχόταν ὀπλισμένος μὲ τουφέκι καὶ μὲ λόγχην. Ἐτσι ρίχτηκε ἀπάνω στὸν πρῶτον, ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐκείνους Τούρκους, καὶ τὸν τρύπησε μὲ τὴ λόγχην στὴν κοιλίαν.

Ἀλλ' ἄμα ἔκαμε νὰ τὴν τραβήξῃ, γιὰ νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν ἄλλον, δὲν μπόρεσε: ὁ Τούρκος, πεθαίνοντας, εἶχε δράξῃ σπασμωδικὰ μὲ τὰ δυὸ του χέρια τὴν κάννην τοῦ τουφεκιοῦ. Γιὰ νὰποφύγῃ τότε ὁ Γιάννης τὸ κτύπημα

«Ὁ κρότος ἔκαμε τὸν Τούρκο σκοπὸ νὰ στραφῇ...»
(Σελ. 257, στ. α'.)

που έτοιμαζόταν να του καταφέρει ο δεύτερος, άγκάλιασε τον πρώτο και φεύγοντας τον τράβηξε μαζί του.

Η δύναμη του διπλασιάζόταν με την ιδέα πως από πίσω του θάναβε σε λίγο ή μαρούτη και θα γινόταν ή φοβερή έκρηξη. Έφθασε έτσι σε ένα μικρό ξύλινο πατάρι, στο ύπαιθρο. Ήταν ή σκοπιά, όπου στεκόταν πρό όλίγου ο σκοπός. Από κει πάνω φαινόταν όλη ή πόλη.

Και πρώτα-πρώτα οι άλλεςάλληλες ταράτσες του παλατιού του Τζεζζάρ, πιο κάτω, τα σπίτια, ομοιόμορρα, άσπρα, που κατέβαιναν προς τη θάλασσα σαν τα σκαλιά μιας γιγάντιας μαρμαρένιας σκάλας. Και στο βάθος, στο λιμάνι, τάγγρικά πλοία με τα πολύχρωμα φώτα τους.

Απάνω από τη θάλασσα, το φεγγάρι έλαμπε κατακόκκινο.

Το πατάρι εκείνο είχε γύρω-γύρω ένα ξύλινο κάγκελο, κι από μια του γωνιά άρχιζε ή σκαλίτσα, που σκαρφάλωνε στον έξωτετικό τοίχο του πύργου.

Φθάνοντας εκεί, ο Γιάννης πέταξε τον έγχρο του άπάνω στο κάγκελο.

— Για! για! άγκομαχούσε ψυχορραγώντας ο Τούρκος.

Ο Γιάννης, για να μη φωνάξει, δοκίμασε να του κλείσει το στόμα. Ο Τούρκος όμως του έδάρχασε το χέρι τόσο δυνατά, ώστε δεν μπόρεσε να κρατήσει μια κραυγή.

— Όστόσο το φυτίλι καίγεται.

Και νά, άξαφνα, ακούγονται βήματα, λόγχεις λάμπουν στο σκοτάδι και μια άγγλική λέξη άντηχεί στη σιωπή:

— Άλάρι! άλάρι!

Το φυτίλι έξακολουθεϊ να καίγεται. Οι στρατιώτες πλησιάζουν. Ο Γιάννης καταλαβαίνει πως είναι πια χαμένος...

Άξαφνα, μια τρομερή βροντή συγκλονίζει τον πύργο, μια φλόγα έξορμα από το άνοιγμα του διαδρόμου, όλο το πελώριο εκείνο κτίριο κουνιέται στη βάση του σαν από σεισμό κι ένα μεγάλο ρήγμα άνοίγεται στον τοίχο που βλέπει προς την πόλη. Ο Γιάννης έσύσθησε την ψυχή του στο Θεό, έρριξε στο βραδυόν άέρα τόννομα της Λίτσας και, άγκυλιάζοντας τον έγχρό του με δύναμη, σά να τον οδηγούσε κάποιιο ένστικτο να τον κάμη άσπίδα, αίσθάνθηκε τον έαυτό του να τινάζεται, νάνε-βαίνει ψηλά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Αίχμηλως τ'έν Άγγλον

Όταν συνήλθε, ο Γιάννης ένόμισε πως βνιρεύεται.

Ήταν έαπλωμένος στο κατάστρωμα ενός πλοίου. Κεραίες και σχοινιά συμπλεκόνταν, άπάνω απ' το κεφάλι του, στο στανιόν φόντο των φουσκωμένων πανιών. Ένα κανόνι των 82 κοιμώταν δίπλα του στον κυλλίδαντα του κι ένα λίνισμα, που ο ρυθμός του του ήταν γνωστός, τον έπειθε

πως το πλοίο περπατούσε. Βρισκόταν λοιπόν σε πλοίο γαλλικό, που τον έγύριζε, δλοένα στην πατρίδα!

Γρήγορα βγήκε απ' αυτή την πλάνη: οι ναύτες που μπροστά στα μισόκλειστα μάτια του περνούσαν, δεν είχαν άπάνω τους τίποτα το γαλλικό. Κι από τις κόκκινες φαβορίτες τους, από τη στολή τους κι από μερικές λέξεις, τραχειές κι άγνωστες, που τους άκουσε να προφέρουν, κατάλαβε πως ήταν Άγγλοι.

Ένας απ' αυτούς, άμα τον είδε που άνοιξε τα μάτια, έβγαλε μια λαρυγγώδη φωνή και σε λίγο ένας άξιωματικός, που καθώς έμαθε ο Γιάννης άργότερα, ήταν γιατρός, του έχωσε στο στόμα μια μικρή μπουτίλια.

Το άναληπτικό αυτό ήταν δραστήριο. Άμέσως ο μικρός λογίας έξύπνησε από τη νάρκη του κι έκαμε να σηκωθεί. Άλλά αίσθάνθηκε τα πόδια του άλινητα.

Στην άρχή, ένόμισε πως του τα είχαν κόψει και τα δύο.

Έπειτα όμως έκαμε μια καινούργια προσπάθεια, άνασκήθηκε λίγο κι είδε:

Του είχαν δέσει στα πόδια μια σφαίρα κανονιού των 24 και το φορέο που τον είχαν έαπλώσει, ήταν κρεμασμένο από μια κεραία.

Κρύος ιδρώτας έβρεξε όλο του το σώμα, γιατί κατάλαβε τι έσήμαινε αυτό. Μερικοί στρατιώτες είχαν πεθάνει στην «Άνατολή», όταν ταξείδευε από την Τουλώνη στην Άλεξάνδρεια. Κι έτσι τους έβαλαν κι αυτούς σε ένα φορέο και τους πέταξαν στη θάλασσα, με μια σφαίρα δεμένη στα πόδια, για να τους κρατή στο βυθό.

Όστε τον έπαιρναν για νεκρό κι ήταν έτοιμοι να του κάμουν την κηδεία και την ταφή. Τι καλά που ξύπνησε μέσ' στην ώρα!

Ένας ναύτης του έλυσε τη σφαίρα κι ένας άλλος, μ' ένα βιβλίο, του έκαμε διάφορες έρωτήσεις, μα ο Γιάννης δεν άποκρίθηκε σε καμιά, για τον άπλούστατο λόγο ότι δεν τις κατάλαβε.

Τότε ο ναύτης αυτός άντικαταστάθηκε από άλλον, που μιλούσε γαλλικά, —μα τι γαλλικά!

— Άου! πως όνομάζεσαι, νέε μου;

— Γιάννης Καρδιανά.

— Και ποιος είναι ο βαθμός σου;

— Λοχίας.

— Άου, λοχίας! Σε ποιο σώμα;

— Στην Ίλη των δρομάδων!

Ο ναύτης τα έχασε. Πρώτη του φορά βέβαια άκουγε αυτή τη λέξη. Έβγαλε από την τσέπη του ένα βιβλιάρκι, έψαξε, κι άξαφνα το συνοφρυμένο του πρόσωπο φωτίστηκε.

— Ω, γιές! φώναξε άγγλικά. Κάμελ!... κάμελ! Ω, βέρυ κινούριους!

Και γυρίζοντας στο Γιάννη, του είπε γαλλικά:

— Φαίνεται πως αυτός ο Βοναπάρτης δεν έχει πια άλογα για τους στρατιώτες

του και κάνει το ίππικό του με καμήλες! — Βλάνα! μουρμούρισε ο Γιάννης.

Οι ναύτες όστόσο τον περιουήθηκαν και γρήγορα μπόρεσε να σηκωθεί.

Έμαθε τότε πως τον είχε βρή στο παλάτι του Τζεζζάρ ένας άγγλος ναύτης του Τίγρη, τη στιγμή που ένας Τούρκος έτοιμαζόταν να του κόψη το κεφάλι. Ήταν άνάσθητος όταν τον έσήκωσαν από τα έρείπια του γκρεμισμένου πύργου. Άλλά δυσκολεύθηκε πολύ να τον κάμουν νάρχη τον τούρκο στρατιώτη που έσφιγγε άκόμα στην άγκυλιά του. Αυτός ήταν νεκρός. Είχε σπάσει όλα του τα κόκκαλα, καθώς έπεσε άπάνω σ' έναν τοίχο. Μα με το σώμα του, ο δυστυχισμένος, είχε προφυλάξει απ' αυτόν τον τούρκο τον μικρό λογία.

Βλέποντας πως άνέπνεε άκόμα, και προπάντων βλέποντας τα γαλόνια του, οι Άγγλοι κουβάλησαν τον Γιάννη στο πλοίο τους, τον Τίγρη, γιατί ως τότε δεν είχαν πιάσει αίχμηλως τους παρά μόνο ναυτικούς κι ένόμιζαν πως ο φανταράκος αυτός θα τους έδινε πολύτιμες πληροφορίες για το Γαλλικό στρατό, για τον άρμιό του, για τον όργανισμό του στην Αίγυπτο και για τη θέση του στρατού της Συρίας.

Το κατάλαβε σε λίγο ο Γιάννης από τις πολλές και διάφορες έρωτήσεις, που του έκανε ο ναύτης που μιλούσε τα γαλλικά.

Άλλά δεν είχε άνάγκη να σκεφθ' πολύ για να καταλάβη, πως το χρέος του ήταν να μη μιλήσει καθόλου. Αίχμηλως ναι! μα κανέναν δεν μπορούσε να τον άναγκάσει να δώσει πληροφορίες στον έγχρό, που μπορούσαν να ωφελήσουν αυτόν και να βλάψουν την πατρίδα του. Έτσι ο Γιάννης κρατούσε το στόμα του κλειστό. Και δεν τον άνοιγε, παρά για να κεραιόδηση τον Άγγλο του με κανέν' άστείο, σαν αυτό που του είχε σοβαρότητα μια μέρα, όταν ήλθε πάλι λόγος για το Βοναπάρτη:

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

Δ Ε Λ Φ Ο Ι

3. ΚΑΠΟΙΟΙ ΚΑ'ΥΜΟΙ

Μέσα απ' τα στήθη άνείπωτοι κάποιοι καύμοι περνούσαν: μ'ήν άπολλώνιους στεναγμούς ν' αντιλαλούν οι βράχοι; γάνα ένός πόνου ή ύμηση παλιού, σβυσμένου; ή νάναι μις; σφοδρά; προμήνυμα καινούργιου που θα λάξη...

4. ΠΥΘΙΑ

Βαριά από πάνω τα βουνά κάθε χαρά μ'ς πνίγουν, σκορπάει παράπονο μικρό σά θόηνο ή Κασταλία, μαύρα φαντάσματα, σιιές θλιμμένες μ'ς τυλίγουν: σε τέτοια στοιχειωμένη γή προφήτευες, Πυθία!

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΗΣ

Τ' ΑΜΟΝΟΙΑΣΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Δραματίκι μονόπρακτο

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ, 40 χρονών.
Η ΜΑΜΑ, λίγο μικρότερή του.
ΚΑΚΙΑ, 14 χρονών.
ΜΑΡΙΚΑ, 12 χρονών.
ΠΕΤΡΟΣ, 13 χρονών.
ΤΑΚΗΣ, 11 χρονών.
ΚΑΤΙΝΑ, υπηρέτρια.

Η σκηνή δείχνει το γραφείο του μπαμπά. Πόρτα στο βάθος, παράθυρο δεξιά. Άριστερά στη γωνία, γραφείο κοινό, στη μέση του δωματίου τραπέζι με τρεις τέσσερις καρέκλες τριγυρισμένο. Δεξιά στη γωνία, κοντά στο παράθυρο, ντιβανάκι. Στους τοίχους εικόνες και φωτογραφίες, δυο-τρεις πολυθρόνες στis γωνίες κλπ. συνειδημένα.

Όταν σηκώνεται ή αύλαία, ο Μπαμπάς, καθισμένος μπρος στο γραφείο του, τακτοποιεί διάφορα χαρτιά. Η Μαμά, μ' ένα κέντημα στα χέρια, βλέπει από το παράθυρο στο δρόμο.

ΣΚΗΝΗ Ι

ΜΑΜΑ: — Όύτε προγόνια να ήτανε δ ήθ'καναν έτσι. Τέτοια φαγωμάρα δεν την έχω ματιάσει. Φοβερό πράγμα μ' αυτά τα παιδιά!...

ΜΠΑΜΠΑΣ: (τακτοποιώντας όλοένα τα χαρτιά του): — Μικρά είναι άκόμα, καί- μέν, άμυαλα, πεισματάρικα. Τι περιμένεις να κάνουν; Και δεν είναι και λίγα, βλέπεις. (Δείχνοντας με τα δάχτυλα) Τέσσερα, ζώη νάχουνε, τέσσερα!

ΜΑΜΑ: — Καλέ, δε λες πως τώχουνε να μη μονοιάζουν; Όχι πως είναι τέσσερα! Άλλα σίτια έχουν πέντε και δέκα παιδιά και όμως τα βλέπεις όλα άγαπημένα, ήσυχα. (Απέξω ακούγονται φωνές.) Άκου, άκου! θα πιαστήκανε πάλι με τη Μαρίκα. (Διευθυνόμενη προς την πόρτα με βιάση) Άχ, κι' εγώ δεν ξέρω τι θα κάνω μ' αυτά τα παιδιά!.. (Φεύγει.)

ΜΠΑΜΠΑΣ, (μόνος, τακτοποιώντας τα χαρτιά του και γράφοντας που και πού και λίγες λέξεις σε κανέναν): — Ά, το παρκαίνουν. Και πολύ άλιστα. Δεν είναι πια μωρά, για να τους το συχωρέσει. Η μητέρα τους έχει δίκιο. Άς της λέω πως το πράγμα δεν είναι και τόσο σοβαρό. Μα τι να π'ς, για να την παρηγορήσει; Είναι άνάγκη να βρεθ' τρόπος, να διορθωθ' το έλάττωμα των παιδιών μας. Χωρίς άλλο πρέπει να βρεθ'...

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

ΚΑΚΙΑ, (μπλίνει χαρούμενη, με την ποδιά του σχολείου, με το καπελάκι της και με τη σάκκα στη μασχάλη): — Άντίο, μπαμπά!

ΜΠΑΜΠΑΣ: — Καλώς της!

ΚΑΚΙΑ, (τρέχει και τον φιλάει στο μάγουλο.)

ΜΠΑΠΑΣ, (άφροντας τα χαρτιά του): — Έ; Πως πήγε ο διαγωνισμός; Καλά;

ΚΑΚΙΑ, (βγάζοντας το καπέλο της και άφροντάς το μαζί με τη σάκκα της σε μια

πολυθρόνα): — Όχυμάσια! Όύτε ένα λάθος. Άκούτε; Όύτε ένα λάθος! Η κυρία Έλένη μάλιστα, επειδή έδωσε τα τριγύρω κορίτσια να μην ξεκολλάνε τα μάτια τους από το γραπτό μου, μου είπε και άθήσα στην έδρα μόνη. (Με κωμική περφόρμανς) Καμια άλλη δεν είχε καθήσει ως τώρα στην έδρα!

ΜΠΑΜΠΑΣ, (εύχαριστημένος): — Μπράβο! Και σ' άνώτερ, παιδί μου. Έλα να σε φιλήσω κι' εγώ. (Την φιλεί.)

ΚΑΚΙΑ, (έρευνώντας το δωμάτιο με μια ματιά): — Μα ή μαμά που πήγε; Έδώ δεν ήτανε τώρα; Έγώ την είδα από το δρόμο στο παράθυρο κι' έτρεξα όλόιπα να σ'ς άναγγείλω την έπιτυχία μου.

ΜΠΑΜΠΑΣ, (σοβαρά): — Ναι, έδώ ήτανε και ίσα-ίσα για σένα και για τα δέλφια σου λέγαμε. Τάχουσε όμως να φωνάξουν κι' έτρεξε να ιδ'ή τι πάθανε. (Σε λίγες στιγμές) Αυτά που μου είπες για το διαγωνισμό και για το τιμητικό άνέκασμα στην έδρα, πολύ καλά είναι. Μα δε φτάνουν. Το παιδί όπως πρέπει να είναι ταχτικό και φρόνιμο στο σχολείο, έτσι πρέπει να είναι και στο σπίτι. Τότε μπορείς να π'ς πως είναι καλό. Έσεις όμως δε μου φαίνεται να είσαστε στο σπίτι τόσο καλά παιδιά. Κόθηνε, θα σου πω μερικά πράγματα, σά μεγαλύτερη που είσαι από τα δέλφια σου.

[Η Κάκια παίρνει μια καρέκλα και κάθεται κοντά στο γραφείο.] ΜΠΑΜΠΑΣ, (έξακολουθώντας): — Η μητέρα σας, παιδί μου, έχει πολλά παράπονα. Δεν είναι καθόλου εύχαριστημένη από σ'ς. Όλο γκρινιάζετε, όλο μαλώνετε. Κάπου-κάπου άκούω κι' εγώ κάτι, μα δε φανταζόμουνα πως, όταν έφευγα, δεν μπορούσατε να μείνετε μια στιγμή ήσυχα. Έπειτα, ή μητέρα σας δεν ήθελε να μου π' τίποτα, δεν ήθελε να σ'ς ντροπιάσει. Μα το πράγμα προχώρησε παραπολύ, είδε κι' άπό- είδε ή καίμενη και μου τα είπε επιτέλους. Δε μου λές, σε παρακαλώ, γιατί γκρινιάζετε; Έ; Νά, π'ν πως σ'ς λείπει τίποτα; Όχι, δόξα σοι ο Θεός. Και κάτι να σ'ς έλειπε, δεν έπρεπε να κάνε' έτσι. Τα φτωχόπαιδα άγαπιώνται περισσότερο από σ'ς, που αυτά, το κάτω-κάτω, ή πείνα μπορεί να τα σπρώξει κι' ως τον καυγά. Όχι έσεις, που έχετε όλα σας τα καλά. Ά, παιδί μου, πρέπει να διορθωθ'τε, γιατί θα μ'ς άποιδ'η κι' ο Θεός. Έσύ, σά μεγαλύτερη, πρέπει να τους συμβιάζει.

ΚΑΚΙΑ, (έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάμα): — Μα αυτοί δε μάκουνε, μπαμπά. ΜΠΑΜΠΑΣ: — Σήκουνε. Άμα τους μιλήσει με το καλό, άμα πρώτη σου φαν'ς ύποχωρητική, να ιδ'ής πως θα σ'κούσουν. (Απέξω ακούγονται φωνές.) Άκου! Σ' άρσσουνε αυτά; Έ; (Η Κάκια σκεδάζει το κεφάλι ντροπισμένη.)

ΚΑΚΙΑ, (έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάμα): — Μα αυτοί δε μάκουνε, μπαμπά.

ΜΠΑΜΠΑΣ: — Σήκουνε. Άμα τους μιλήσει με το καλό, άμα πρώτη σου φαν'ς ύποχωρητική, να ιδ'ής πως θα σ'κούσουν. (Απέξω ακούγονται φωνές.) Άκου! Σ' άρσσουνε αυτά; Έ; (Η Κάκια σκεδάζει το κεφάλι ντροπισμένη.)

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

ΜΑΜΑ, (μπάζει πρώτα τον Πέτρο, τον Τάκη και τη Μαρίκα, κι' έπειτα μπαίνει κι'

αυτή. Στην Κάκια): — Ά, ήρθες; Όρατα. (Από μέσα της) Έτσι την κατάρδα θα την φάνε κι' οι τέσσερις. (Στον μπαμπά) Ξέρεις γιατί κάνανε όλη αυτή τη φασαρία; Για μια λέξη! Έπειδή δεν την διάβασε καλά ή Μαρίκα, οι κύριοι θυμώσαν. (Δείχνει τον Πέτρο και τον Τάκη, που στέκονται με τα κεφάλια κάτω.) Ήταν το εύχαριστώ, που τους υπαγόρευε τόσην ώρα. Κι' ή κυρία πάλι (δείχνει τη Μαρίκα) δεν μπορούσε να κάνει πως δεν άκουσε, να δώσει τόπο της όργης. Θάσκαγε, αν δεν έλεγε το λογάκι της; Το ένα έφερε το άλλο, τα τετράδια πετάχτηκαν, το βιβλίο το ίδιο κι' οι κύριοι, χωρίς να σκέπτονται τον αύριανό τους διαγωνισμό, βάλθηκαν να βρουν την άκρη. Κατάλαβες δηλαδή τι άσυλλόγιστα, τι πεισματάρικα παιδιά που είναι;

ΣΚΗΝΗ ΙV

ΚΑΤΙΝΑ, (άπό την πόρτα): — Κύριε σ'ς ζητούν στο τηλέφωνο. (Φεύγει.)

ΜΑΡΙΚΑ, (στην Κάκια): — Έγραψες καλά;

ΚΑΚΙΑ: — Άρσέ με κι' εσύ.

ΜΠΑΜΠΑΣ: — Έγρασα. (Φεύγει.)

ΜΑΜΑ, (στην Κάκια): — Πως πήγες στο διαγωνισμό;

ΚΑΚΙΑ, (μουτρωμένη): — Καλά.

ΜΑΜΑ: — Το πρόσωπό σου όμως δείχνει άλλα. Θάλεγε κανείς πως δεν έγραψες τίποτα.

ΤΑΚΗΣ, (στον Πέτρο): — Νά δ'ες που δ'εναχ'αψε τίποτα!...

ΠΕΤΡΟΣ: — Σίγουρα.

ΜΑΜΑ: — Έχετε μούτρα άκόμα και μιλάτε; Μιλιά! (Στην Κάκια) Λοιπόν!

ΚΑΚΙΑ: — Όχι, ο διαγωνισμός πήγε πολύ καλά, μα ο μπαμπάς... ο μπαμπάς... (Ξεσπάει σε κλάμμα.)

ΜΑΜΑ: — Ά, κατάλαβα, κατάλαβα. Σε μάλωσε, έ; Ποιος σου φταίει όμως; Ο λαίμυρος μου στέγνωσε από τις συμβουλές. Άς μάκούγατε.

ΤΑΚΗΣ, ΠΕΤΡΟΣ, ΜΑΡΙΚΑ: — Ω, ώ! (Περιμένουν νακούσουν με περιέργεια.)

ΜΑΜΑ, (βλέποντας τους): — Μη χαίροσαστε, γιατί και για σ'ς τα είπε ο μπαμπάς. Τι νομίζετε; Μόνο έλάτε να έξακοθήσατε την όρθογραφία σας, αν θέλετε να γλυτώσατε την κατάρδα. Έλάτε, πάμε.

ΜΑΡΙΚΑ, (πεισματάρικα): — Δεν μπορώ τώρα θα διαβάσω κι' εγώ. Τόσην ώρα καλά τους υπαγόρευα. Άς τους υπαγορέψω κι' ή Κάκια.

ΜΑΜΑ: — Έλα, Κάκια μου, έσύ. Αυτή άφορμή ζητάει να ξαναρχίσω.

[Η Κάκια σκουπίζει τα μάτια της και σηκώνεται.]

ΜΑΡΙΚΑ: — Και πού θα γράφουνε; Στο τραπέζι της τραπεζαρίας θα πάω γ'ώ.

ΜΑΜΑ: — Καλά. Δεν πιστεύω να το πιάσεις έσύ όλο το τραπέζι. Από τη μια μεριά έσύ κι' από την άλλη αυτοί.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

'Αγαπητοί μου,

ΙΧΑΜΕ μεγάλες ειδήσεις, αυτές τις ημέρες, από το μέτωπο! Ο γενναίος ελληνικός στρατός κατατρόπωσε τον κεμαλικό κι' αφού τον έδιωξε απ' όλα του τα χαρτώματα, τον κυνηγά έλοένα στο τελευταίο. Κάθε φορά λοιπόν που έφθανε μια τέτοια χαρμόσυνη είδηση, — Αφίον—Καραϊσάκ, Κιουτάχεια, Έσκη—Σελίρ και καθεξής, — αρχίζαν στας Αθήνας οι καμπάνες, τα κανόνια, οι ζητωκραυγές, οι διαδηλώσεις, οι μουσικές, τα τραγούδια, οι σηματοστολισμοί, οι φωταφίες και προπάντων οι πυροβολισμοί. Κάθε πατριώτης, στην έξαλλη κι' ύλογη χαρά του, έβγαζε τ' πιστόλι του, — φτάνει μόνο να είχε, — κι' έριχνε στον άέρα. Είτε από την ταρατσα του, είτε από την πόρτα του, είτε στο δρόμο. Άλλοι πυροβολούσαν και με καρμπίνες, άλλοι και με τουφέκια. Κι' όλη τη νύκτα, — γιατί νύκτα συνήθως έρχονταν οι μεγάλες ειδήσεις, — άκουγες πυροβολισμούς. Σωστή Ανάσταση.

Να σ' πω την αλήθεια, κι' εγώ ό ίδιος, εκείνη την ώρα, στη χαρά μου, στον ένθουσιασμό μου, αν είχα ένα πιστόλι, θα έριχνα μερικές πιστολιές. Να ξεθυμάνω έτσι με λίγους κρότους, προερχόμενους από μένα κι' άδελφωτόμενους με τους μύριους κρότους της χαράς των άλλων που άντηχούσαν όλόγυρά μου. Δεν τό βρίσκετε φυσικό; Κάθε άνθρωπος, όταν τον κυριεύη χαρά, και μάλιστα έθνική, — δηλαδή χαρά που τη συμμερίζονται όλοι, — θέλει να φωνάξη όσο μπορεί δυνατότερα. Άλλά τό πυροβόλο του όπλο φωνάζει πάντα δυνατότερ' από τό στόμα του, τό μ. π. α. μ! άντηχέι περισσότερο από τό ζήτω! Και θέλει να πυροβολή. Αυτό είναι.

Ναί, αλλά οι πυροβολισμοί είναι κι' επικίνδυνοι. Φέρνουν δυστυχήματα τυχαία. Φέρνουν κάποτε και... σκόπιμα. Ένας καλός άνθρωπος π: χ: μπορεί να έπωφεληθ' για να σκοτώσ' στην παραζάλη ένα έχθρό του, που θα θεωρηθ' σκοτωμένος κατά λάθος. Γι' αυτό στον πολιτισμένο κόσμο οι πυροβολισμοί άπαγορεύονται. Και γι' αυτό, όπου επιτρέπονται, οι πολιτισμένοι τους θεωρούν δείγμα βαρβαρότητας. Θά πητε: Πώς; οι πολιτισμένοι λοιπόν δεν έκδηλώνουν τη χαρά τους με κρότους; Δεν είναι ανθρώπινο αυτό, γενικό; Κι' είναι άβάρβαρος όποιος τό κάνει;

Θά σ' λύσω άμείως την άπορία. Ναί, είν' ανθρώπινο. Πολιτισμένοι και μή, έκδηλώνουν τη χαρά τους με κρότους.

Μά ή μόνη διαφορά είναι πώς οι κρότοι αυτοί, στους τόπους των πολιτισμένων, γίνονται ά κίνδυνοι. Όσοι ζήτε ή έξήσατε κάποτε στην Εύρώπη και τύχατε σε καμιά έθνική χαρά, θα είδατε βέβαια πώς την έκδηλώνουν: με φωνές, με μουσικές, με καμπάνες, με κανονιές, με πυροτεχνήματα. Όλ' αυτά βέβαια είναι κρότοι. Μά χωρίς κανένα κίνδυνο. Γιατί οι κανονιές ρυθικά δεν έχουν σφαίρες' και τα πυροτεχνήματα πάλι, τα πολυκροτα, στήνονται σε ώρισμένο μέρος και καίγονται σε ώρισμένη ώρα. Ο κόσμος τ' άλέπει και τ' χαίρεται άφοδ' από μακριά. Σε κανένα όμως δεν επιτρέπεται νανάψη πυροτέχνημα στο δρόμο και να τό ρίξ' στα πόδια των διαδητών, — όπως συμβαίνει εδώ ε' έμάς, — ούτε να τραθήξ' τό πιστόλι του και να πυροβολήσ' μεσ' σταυτί σου. Τέτοιο πράγμα στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στο Βερολίνο; Μπα, Θεός φυλάξ'! Μόνο σε μια επανάσταση μπορεί να ιδήτε εκεί ανθρώπους να πυροβολούν.

Έδώ όμως πυροβολούμ' έλεύθερα και σε γάμους ακόμα και σε γλέντια. Και στίς διαδηλώσεις, και στην Ανάσταση, και στο άρνι του Πάσχα. Στίς μεγάλες πιά έθνικές χαρές, σαν των ήμερών αυτών, μή ρωτάτε! Κοσμογαλαξιά από κρότους, — κρότους που έχουν πάντα τον κίνδυνο τους και πολλές φορές τ' άθματά τους. Επίσης έλεύθερα καίμε πυροτεχνήματα. Σε μερικές μάλιστα επαρχίες ήταν ως πρό όλίγου καθιερωμένος κάποιος χαλκούνο πόλεμος κατά την περιφορά των Έπιταφίων. Στας Αθήνας πάλι, ή Αστυνομία μόλις και μετά βίας, τ' τελευταία χρόνια, κατόρθωσε να περιορίσ' τό κακό που γινόταν με τίς ρουκέτες και τίς τρακατρούκες.

Είναι λοιπόν άδύνατο να φαντασθ'τε τι έντύπωση κάνουν αυτά τ' έθιμα στους ξένους! Νομίζουν πώς δεν ζούν πιά σε μια γωνιά της Εύρώπης, παρά πώς μεταφέρθηκαν σε κάποια χώρα βαρβαρών, άγρίων. Α' Ηρωϊκός λαός, σ' ές λέγουν, οι Έλληνες, άλλ' άπολίτιστος. Κι' όχι μόνο στους ξένους, αλλά και σε όσους Έλληνες έχουν πολιτισθ' αληθινά, την ίδια έντύπωση κάνουν αυτά τ' έθιμα. Τό ξέρω' θα περάσ' πολύς ακόμα καιρός, για να πολιτισθόν τόσο κι' οι έπίλοιποι, — που είναι οι περισσότεροι, — ώστε — ώστε να μην πυροβολούν ούτε στην είδηση πώς πήραμε την Πόλη. Γιατί δεν άρχεϊ, βλέπετε, να τό άπαγορεύσ' ή Αστυνομία' πρέπει να τό καταλάβουν μόνοι τους οι άνθρωποι. Κι' είναι τόσο δύσκολο για τους ανθρώπους αυτούς, που ως προχθές ακόμα ζούσαν στα βουνά με τ' άκαροφύλλα τους, κι' είχαν κουδέντα με τ' άθεριά, ήρωϊκοί άρματωλοί και κλέφτες! Γιατί τί νομίζετε; Αυτά όλα είναι λείψανα της παλιές εκείνης ζωής, που έδημιούργησε στην Ελλάδα ή Τουρκική τυραννία κι' ή αντίδραση. Και μέσα

στον καθένα μας κοιμάται ένας άρματωλός, ένας κλέφτης, που κάθε τόσο ξυπνά Έτσι και σήμερα, άρπάζουμε ένα πιστόλι και ρίχνουμε μέσα στην πόλη, για χαρά, όπως τώκανε κι' ό πάππος μας στο βουνό του.

Άς ξέρουμε τουλάχιστο πώς αυτό θεωρείται βάρβαρο. Κι' άς ελπίζουμε πώς σιγά—σιγά θα έκλειψ'.

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΟ'. (Συνέχεια)

Ο Φραγκίσκος κι' ό Τζών Μπλόκ δεν είχαν ιδ'ή τίποτα ύποπτο. Στά περίχωρα του Φαλκενχόρστ έδασιλευε άκρα ήσυχία. Ο έλάχιστος κρότος δεν άκούγ'όταν, γιατί δεν φουσούσε καθόλου.

Ο Φρίτς, ό Φραγκίσκος κι' ό πλοίαρχος Γκούλδ μπροστά, οι άλλοι από πίσω τους, πέρασαν τό πλάτωμα και, σκεπασμένοι από τ' ά δένδρα της δενδροστοιχίας, έφθασαν σ'άκρογιάλι.

Τό βρήκαν έρημο όπως ήταν και πρό δύο ώρών.

Η πηρόγα όμως ήταν πελαγωμένη. Δεν είχαν παρά να έπιδιασθούν, να τί λήσουν και να τ' επρώσουν στο ρεύμα.

Άμέσως ή Τζέννυ, ή Ντόλλ, ή Σουζάνα κι' ό μικρός Μπόμπης τοποθετήθηκαν στην πρύμη. Οι συντροφοί τους χώθηκαν ανάμεσα στους πάγκους, ό Φρίτς κι' ό Φραγκίσκος ξίασαν τ' κουπιά.

Τη στιγμή εκείνη ήσαν δέκα ή ώρα. Στην άσέληνη νύκτα, ελπίζανε να περάσουν άπαρατήρητοι.

Άλλά μ' όλο τό σκοτάδι, δεν θάταν δύσκολο να διευθυνθούν προς τό νησί. Άμα θα την έπαίρνε τό ρεύμα, ή πηρόγα θα πήγαινε μόνάχη της.

Σιωπούσαν όλοι. Δεν έλεγαν λέξη, ούτε σιγά. Όλες οι ψυχές ήταν σφιγμένες από μίαν άνέκφραστη συγκίνηση. Δεν είχαν άμφιβολία πώς οι οικογένειες Ζερμάττ και Ούόλστων βρισκόταν έλοένα στο νησί. Άν όμως έλειπε κανένας από τους δικούς τους, αίχμάλωτος των άγριανθρώπων ή νεκρός;...

Ο Φρίτς κι' ό Φραγκίσκος κοπηλατούσαν δυνατά. Κι' ή πηρόγα έτρεχε προς τον σκοτεινό εκείνον όγκο, απ' όπου δεν έβγαίνει ούτε κρότος, ούτε φώς.

Κάπου εκεί όμως, στο πυροβολείο, θάγρυπνοΰσαν ό κ. Ζερμάττ ή ό κ. Ούόλστων, ό Έρνέστος ή ό Τζάκ. Κι' αν έδλεπαν από μακριά την πηρόγα και της έπριχ'αν καμιά κανονιά; Ο κίνδυνος ήταν σδδαρός. Γιατί πο' να φαντασθούν πώς στην πηρόγα εκείνη ήταν οι ξενητεμένοι τους! Θα ένόμιζαν πώς οι άγριοι έκαναν άπόπειρα να κυριεύσουν τό νησί, έπωφελούμενοι από τη σκοτεινή εκείνη νύκτα.

Πραγματικώς, όταν ή πηρόγα δεν άπέιχε

πιά παρά ένα τέταρτο λεύγας, φάνηκ' ένα φώς στο μέρος όπου ύψωνόταν τό ύπόστεγο του πυροβολείου.

Μήν ήταν κανένα φυτίλι;... Μή θάντηχούσε σε λίγο ή κανονιά;...

Τότε, χωρίς φόβο πιά μήν τον άκούσουν οι άγριοι, ό ναύκληρος σκώθηκε και φώναξε με στεντορεία φωνή:

— Μήν τραβάτε!... Μήν πυροβολήσετε!...

— Φίλοι!... Εύμαστε φίλοι!... έπρόσθεσε ό πλοίαρχος Χάρρυ Γκούλδ.

— Εύμαστ' έμείς!... έμείς εύμαστε!... φώναξαν ό Φρίτς κι' ό Φραγκίσκος.

Κοί, τη στιγμή που άρχαν στη βάση του βράχου, ό κ. Ζερμάττ, ό κ. Ούόλστων, ό Έρνέστος κι' ό Τζάκ τους δέχθηκαν στην άγκαλιά τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Επιτέλους ένωμένοι! — Σύντομη δήγηση των συμβάντων μετά την άναχώρηση του «Ειφία». — Οι οικογένειες στην άπόγνωση. — Καμιά πιά έλπίδα! — Οι πιόδες.

Υστερ' από λίγες στιγμές, οι δύο οικογένειες, ό πλοίαρχος Χάρρυ Γκούλδ κι' ό Τζών Μπλόκ, ήταν μαζεμένοι στο σπιτάκι που βρισκόταν στη μέση του νησιού, πεντακόσια βήματα από τό βουνάλακι του πυροβολείου, όπου έκυμάτιζε ή έλβετική σημαία.

Η σκηνή της συνάντησης είναι άπερίγραπτη! Μπορεί κανείς να φαντασθ' τις κραυγές της χαράς και της έκπληξης, τ' αφιλά, τ' άγκαλιάσματα, τ' άκρυσμα, τ' άγροσφίξιματα!... Μπορεί κανείς να φαντασθ' με τί παράφορη άγαλλίαση ή οικογένεια Ζερμάττ ξανάβλεπε τον Φρίτς, τον Φραγκίσκο και τη Τζέννυ, κι' ή οικογένεια Ούόλστων τον Τζέιμς, τη Σουζάνα, τη Ντόλλ και τον μικρό Μπόμπη! Μπορεί κανείς τέλος να φαντασθ' τί θερμή ύποδοχή, κι' από τις δύο οικογένειες, άύ έλαβαν ό πλοίαρχος Χάρρυ Γκούλδ κι' ό νκληρος Τζών Μπλόκ, οι εύεργέτες και σωτήρες! Γι' αυτό παραλείπουμε τίς συγκινητικές λεπτομέρειες, που θάταν και τόσο δύσκολο να γραφθούν.

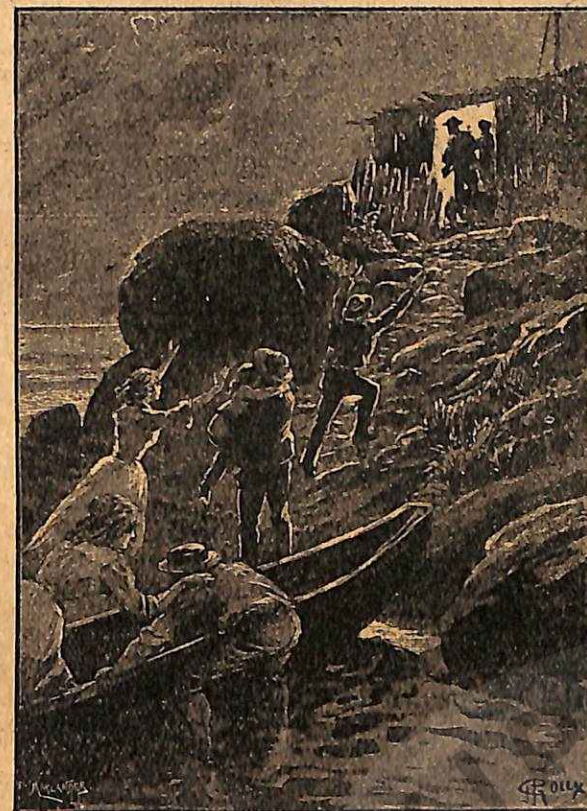
Επειτα, αφού καλακάθησε λίγο ή πρώτη μεγάλη συγκίνηση, έπρεπε να διηγηθούν, κι' από τ' ά δύο μέρη, την ιστορία των δεκαπέντε τελευταίων μηνών, από την ήμέρα εκείνη που ό «Ειφίας» με την Τζέννυ Μόντροζ, τον Φρίτς, τον Φραγκίσκο και τη Ντόλλ, χάθηκε πίσω από τ' ύψωματα του άκρωτηριού της Ψεύτικης Έλπίδας.

Άλλά, πριν γυρίσουμε ε' αυτά τ' περασμένα, είναι άνάγκη να σταματήσουμε λίγο στα τωρινά.

Άν κι' ένωμένες τώρα πιά, οι δύο οι-

κογένειες δεν έπαυαν να βρίσκονται σε πολύ σοδαρή κι' επικίνδυνη θέση. Το νησί εκείνο, τό άσολό τους, δεν θάγρουσαν να τό πατήσουν οι άγριοι, αφού τελείωναν τ' άπολεμοφόδια του πυροβολείου. Κι' ό κ. Ζερμάττ κι' οι δικόι του από πού μπορούσαν να ελπίζουν βοήθεια;

Στην αρχή, με λίγα λόγια, ό Φρίτς τους είπε για τον Ξιφία, που είχε μείνει στο άκρωτήρι της Καλής Έλπίδας για να έπισκευασθ' για τη στάση που είχε γίνει μέσα στο Φλάγκ, και για την έγκατάλειψη των έπιδατων, μέσα σε μια βάρκα, στο έλεος του Όκεανού. Τους δι-

— «Εύμαστ' έμείς!...» (Σελ. 261, στ. ά.)

ηγήθηκε ύστερα πώς αυτή ή βάρκα άραξε στην άγρινη παραλία ενός άγνωστου νησιού, πώς ανακάλυψαν πώς τό νησί αυτό ήταν ή Νέα—Έλβετία, πώς ξεκίνησαν για να φθάσουν στη Γη της Έπαγγελίας, πώς έφθασαν ως τό Φαλκενχόρστ και πώς είδαν τους άγρίους.

— Και πού βρίσκονται; ρώτησε στο τέλος ό Φρίτς.

— Στο Φελσενχάιμ, άποκρίθηκε ό κ. Ζερμάττ.

— Είναι πολλοί;

— Καμιά εκατοστή τό λιγώτερο. Ήλθαν εδώ με δεκαπέντε πηρόγες... από την Αυστραλία, ύποθέτω.

— Κι' έκαμε ό Θεός να γλυτώσετε!... φώναξε ή Τζέννυ.

— Ναί, άγαπητή μου κόρη, άποκρίθηκε ό κ. Ζερμάττ. Μόλις είδαμε τίς πι-

ρόγες πού, από τό άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας, έρχόνταν στον όρμο της Σωτηρίας, καταφύγαμε στο νησί του Καρχαρία, με την έλπίδα πώς θα μπορούσαμε από δω να κυλυνοθούμε.

— Ξέρουν οι άγριοι πώς βρίσκεσθε τώρα ε' αυτό τό νησί; ρώτησε ό Φραγκίσκος.

— Το ξέρουν, παιδί μου, άποκρίθηκε ό κ. Ζερμάττ. Ός τώρα όμως, δόξα σοι ό Θεός, δεν κατάφεραν να δάλουν πόδι κι' ή σημαία μας έξακολουθεϊ να κυματίζει. Ίδού τώρα, με συντομία, τ' συμβάντα από την εποχή που τελείωσε τό πρώτο μέρος αυτής της ιστορίας.

Με την έπιστροφή του καλοκαιριού, ύστερ' από τίς έκδρομές εκείνες που ανακάλυψαν τον ποταμό Μόντροζ, έγινε μια αναγνώριση ως τη μεγάλη βουνοσειρά, όπου ό κ. Ούόλστων, ό Έρνέστος κι' ό Τζάκ έστησαν τη βρετανική σημαία στην κορυφή του κώνου Ζαν Ζερμάττ. Αυτό έγινε δώδεκα ήμερες πριν άράξ' ή βάρκα του Φλάγκ στη μεσημβρινή άκρη της Νέας—Έλβετίας, ώστε αν ή έκδρομή εκείνη έξακολουθούσε περ' από τη βουνοσειρά, παρά τρία θα εύρισκαν στον όρμο των Ξελωνών τον πλοίαρχο Γκούλδ με τους συντρόφους του. Κι' αν γινόταν αυτό, από πόσες λύπες, στενοχώριες, άγωνίες, θα γλύτωναν και τ' ά δύο μέρη! Άλλά καθώς ξέρουμε, ό κ. Ούόλστων, ό Τζάκ κι' ό Έρνέστος χωρίς να προχωρήσουν στο τραχύ όροπέδιο που άπλώνόταν στα μεσημβρινά, γύρισαν στην κοιλάδα του Γκρύνταλ.

Ξέρουμε ακόμα πώς ό Τζάκ κυνηγώντας ένα μικρόν έλέφαντα, παρασύρθηκε μακριά κι' έπεσε ε' έναν καταυλισμό άγριανθρώπων, που τον έκράτησαν αίχμάλωτο. Γλύτωσε τότε από τ' χέρια τους και, γυρίζοντας στο Φελσενχάιμ, τέφερε την είδηση πώς στην άνατολική άκρη του νησιού είχαν άποβιβασθ' άγριοι. (Έπεται συνέχεια)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Ένδεκατο

Ουδ' αέληνη ούδ' ανόθεν προΐφαινε κατείχετο δ' νηφέεσσιν...

Απόψε ή νύκτα έχει κεάλεσει. Για συντροφιά τη Σιωπή. Κι' ούτε ένα φύλλο, όσο να πέσει,

Θροεί, και δ' έβολεϊ τ' άγέρι. Τίς ιστορίες του να πη. Να σείση ανάλαφρα τη φτέρη.

Σαν τάνθια νάχουνε ξεχάσει. Την ίδια τους την άναπνιά. Και τό φεγγάρι έχουν σκεπάσει

Οι γκοίτσι των νεφών μινδύες, Που σούδαυαν την έρημιά. Περνούν σε πλήθιες συνοδείες.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

» Παλιές θυμήσεις» κλπ. — «Ρητὰ τῆς Κύπρου» κλπ. — «Ἡ Ἐκπαίδει». — «Ἡ μάνα». — «Ἀνέκδοτον τοῦ Βολταίρου». — «Ἐξ ἑνὸς οὐνεγκρίτην». — «Ἀύση σὴν ἀρογιαλὰ» κλπ. — «Πανικός». — «Καὶ καιριότητα μέρα». — «Μεγάλη ἡμέρα». — «Περίπτος» κλπ. — «Ἐπὶ δὲ» κλπ. — «Ἀπὸ τὴν συλλογὴν τοῦ Σααδῆ». — «Τὰ δυὸ ἄσπαρα» κλπ. — «Ἀπὸ τὰ Φαίδρα — Παιδ. Πνεύμα.

Κριτική τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Πῶς συσταίνω τὴν Διάπλαιν». Εὐκολοὶ στίχοι. Ἡ ἀφέλειά τοις ἔχει κάποια χάρι. Οἱ ξεσπιδώνοντες θὰ τοὺς διάβασαν με ἰδιαιτέραν εὐχαρίστηση. — «Συμφορὴ». Πολὺ καλὸ. Γὰρ τὸν «Ἄθω» τὰ εἶπαμε καὶ ἄλλοτε. — «Μπουμπουκία». Ὡραῖο. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ποθεῖ «ἐντὶ μεθ' ἡμέραν καὶ ἡμέραν μετὰ νύκτα»... — «Τὸ φουροναρόπουλον». Καλογραμμένον, μὲ ὅλη τὴν κοροφιότητα χάρι. — «Πουλὰκι καὶ παιδάκι». Πολὺ ἁπλὸν, παιδιάντικο. Τὸ διδόντα λαγάκι. — «Ἀνοξιάτικο γλυκοχάρμα». Περιγραφὴ ὅχι ἀπὸ τὰς κοινὰς, τίς συνηθισμένας. Καὶ τὸ πῶς τετριμμένον θέμα μπορεῖ κανεὶς, βλέπετε, νὰ τὸ κάμῃ καινοτόμο. — «Χειροτονία Ἰσπίτου». Ἀπὸ τὰ παιδιὰ. Νόστιμο. — «Ὁ πόθος μου». Πεῖθ' τραγουδάκι. Κοινὸ μὰ καλοκατωμένο. — «Στὸν Ἀριστέιδην». Δίκαιος θαυμασμός καὶ ζωηρὰ διατυπωμένος.

Ἡ Διάπλαισι ἀσπάζεται τοὺς σίλους τῆς Μεγαλοσχολίᾳ (ναὶ, μπορεῖς, ἀλλὰ νὰ τὴν γράψῃς ὅσο γίνεται ἀπλὸν-στερῇ) Βλῆμα τοῦ Ἀβέρωφ (νὰ μὴ στείλῃς αὐτὸς τίςμε ταφάσεις, ἂν, ἐννοεῖται, εἶναι σύντομα κομμάτια) Μαντεῖον τῶν Δελφῶν (ἀλλ' ταξεῖς καὶ καλὴ διασκέδασις) Τροχὸν Χορευτρίαν (ἔστειλα 6 τετράδια) Ρεμβαζομένη Ψυχὴ (ἔστειλα 4 τετράδια) Προίκηπα Λακῶ (δὲν φτὰ: μόνο ὁ κληρὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔστειλες, μόνο ἓνα ἐνεκρίθη ἀλλὰ μὴν ἀπελπίσῃς κατὰ γόνου καὶ θὰ συνεισέλθῃς ὅχι, μὲ τὸνομα δὲν ἐπιτρέπεται) Ἡλέκτρα (ἀς ἐλπίσω πῶς θὰ ἔλθῃ... χωρὶς κριτικὰ τὴν ὥρα τοῦ γράμματος σου) Στάσαν Α. Π. (ναὶ, πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ καὶ περιμένω) Καπετὰν Λαπάνταν (περαστικά) Μισσην Μ. Π. (εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ ὅσα γράφεις) δὲν θὰ πάρῃς νὰ ψευδάνυμι; Ὁνέρο τῆς Κύπρου (πολὺ καλὴ ἡ ἐκλογὴ σου) γὰρ τὰς προτάσεις ποὺ γίνονται σὲς Μ. Ἀγγελίης, δὲν ἔχω καμμιὰ εὐθύνῃ ἐγώ, παρὰ ἐκείνου ποὺ τίς δημοσιεύει.) Φιλέσημον μὴν ἀνησυχῇς, τὸ ἐννοῶ πῶς εἶναι σύμπτωσης, ναὶ, ὅλα μαζί νὰ τὰ στείλῃς, στὸν ἴδιο φακέλο. Ὁλιγκαν Ταμπ. (αἱ λύσεις δὲν στέλλονται ἐστὶ διάβασε τὸν Ὀδηγόν) Κόρη τοῦ Ρούβα (γράψε μου τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου ποὺ σοὺ λείπει, νὰ σοὺ τὸ στείλῃς ποὺ νὰ θυμῶμαι!) Ἰέρων τοῦ Πόνου (θερμὰ ἐγκάρδια συλλυπητήρια) Μικὴν Ζέσαν (καλὰ, δὲν περρίζεις) Ἰανὸν (εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ τὰς ἐνεργείας) τὰ φυλλάδια ναὶ, διηγήματα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὅχι, πολὺ ὥρα καὶ ἡ σφραγίδα σὰς! Πέγκροφ (συμμορφώθη καὶ περαστικά) Κόντε Ραπαγάκη (τὴ κλήρωσις γίνεται ἀπ' ὅσα ἐγκρίνω ὡς δημοσιεύματα) Κῦμα (ἔχει καλῶς) Ματωμένη Πορφύρα

(καλὰ, σὲ συγχωρῶ) Ἰδεώδη Δημοκρατίαν (πῶς νὰ σοὺ τὸ πῶ, χωρὶς νὰ φανερώσω τὴ λύση σὲ ὅλους; βρές-οι!) Πίσις-Πατρίς (δὲν ἔχω, γιατί δὲν ἔγνε ἀκόμη ἡ διαλογὴ) Νικητὴν τοῦ Ἑοκῆ-Σελῖο (ναὶ, ἔστειλα) Ἀγοροκόροιστον (περαστικά τοῦ ἀδελφοῦ σου) Ἰσοτέρας Ἀστὺ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Ἀγαθὸν Διάβολον, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Μακεδονικὸν Ἰδεώδες, Ἐννυ Πόρτεν, Πνυολαμπίδα, Γεώργιον Μεταξῆν, Πάλμυν κτλ κτλ.

Κολύβριον, Γέρω Ἀθμὸν, Ρήραν Φερατὸν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Ἡρωϊκὸ Θιακ'πουλο, Μαίρην Ζαρ, Καρνοφύλλι τοῦ 21, Μικροὺν Τζόκεϋ, Ναυτικά τοῦ Ἀτλαντικοῦ, Δανιὴλ Σ. Ἀλχ., Ναγάραν, Ἡλιοκλιτην, Λιποτακτιν (ἔστειλα).

Εἰς δσα: ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12ην Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 198ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Σεπτεμβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.

487. Δεξ'γοφός

Κάποιος υἱὸς τοῦ Ἰακώβ
Κι' ἀκρόπολις ἱστορική,
Μαζὶ μᾶς κά σουν καὶ τὰ δυὸ
Πόλιν ἀρχαίαν ἱσπανική.
Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Λεοντόκ. Κυριόπουλο

488. Συλλογισμός
Περίεργον ἔνα σύμφωνον
Σκοτάδι τὸ καλύπτει
Κι' ἀμείσως εὐγευστος καρπὸς
Τῶν Τροπικῶν προκύπτει.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τῆς Θεούλλης

489. Μεταγραμματισμός
Νὰ μελίσσω δὲν μπορῶ
Κι' αὐτὸ εἶναι φοβερό!
Ἄν τὴ μέση μου μ' ἀλλάξῃς,
Σὲ νὰ σ' ἀπὸ νὰ πάς νὰ ψάξῃς.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ὀνειροῦ τῆς Κύπρου

490. Στοιχειώγραφος
Ἄν βγάλῃς τὸ σαρίκι μου,
Πάλι φορῶ σαρίκι.
Πῆς μου μὴ τέτοια κερα' ἡ
Σὲ ποῖον Σοφὸν ἀνήκει;

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἑρμογλύφου

491. Ἀπροσδόκητον
Ἄν κι' ἐμπρός σου τώρα μ' ἔλθῃς,
Νὰ μὴ μ' εὐρὴς δυνατό.
Μὰ θὰ πῇς ἅμα μὲ λύσεις:
Ἀπροσδόκητον κι' αὐτό!

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Μεσημβριοῦ Ἀστέρους

492. Ζήτα
+ + + + + = Κένταυρος
* * * + * = Βασίλ. Ἰουδαίων
* * + * * = Πόλις νήσου
* + * * * = Μυθικὴ νῆσος

+ + + + + = Δαίμων
Οἱ σταυροὶ διαγωνίῳ: Ἀργοναυτὴς

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Φρουροῦ τοῦ Δικαίου

493. Κρυπτογραφικὸ
1 2 3 4 5 6 = Ποταμός
2 1 2 5 6 = Ἐλιθιόν
3 5 6 = Νῆσος

4 3 1 5 1 = Φυτόν
5 3 5 6 = Ἀντανυμία

6 5 4 5 3 = Ἀρχαία πόλις
Ἐστάλῃ ἀπὸ Γεωργ. Ν. Μεταξῆ

494. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας
— Σάσα Πού 'ν' ἡ Φιρή, νὰ μοῦ φέρῃ
κείνο ποὺ τῆς εἶπα;
— Πῆς μου νὰ σὲ φέρω ἐγώ.
— Μὰ σ' ὅπως καὶ εἶναι!

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἀλφ. Δωρ. Ἰν

495. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κ' τ' ωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀκρωτή-
ριον τῆς ἑλλάδος:

1, Καρπός. 2, Μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3, Ὀπλόν. 4, Μεγαλὸν ἡσος. 5, ἀρχαῖος. 6, Χρονικὴ διαίρεσις. 7, Ἐρπετόν. 8, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Καρνοφύλλι τοῦ 21

496. Φωνηεντόλιπον
π - * - π - γς - ρς - κ - ντς
Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ὑπερασ. τ. Σουλίου

197. Γεῖφος

ε ε
ε Μ: νο ε
ε ε

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Μικρ. Ὑ Τζόκεϋ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
498. Logographe
Le premier et bon;
Le second aussi bon;
L' ensemble très bon.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τῆς Ἀπελευθερ. Ἑλλάδος

499. Sans voyelles
L - ml - n - rst - jms - sns - pntn
Ἐστάλῃ ἀπὸ τῆς Μυροβόλου Ἰωνίας

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 18

268. Ἀστροπελέκι (ἄστρο, πελέκι) —
269. Φῶς-Κῶς. — 270. Κύβος - ὕβος-
βους.

271. ΑΥΣΤΡΙΑ 272. Μιλη-
ΙΟΛΑΥΡΟΙ μένα, τιμη
ΦΟΙΝΙΚΗ μένα, (Ἡ
ΟΥΡΑΝΙΑ μένα, (Ἡ
ΔΑΡΕΙΟΣ ἀνάγκη σις
ΟΔΗΣΟΣ ἀπὸ τὸ Μ
ΥΠΟΛΑΙΣ ἀπὸ τὸ Μ

τῆς τρίτης γραμμῆς διαγράφει τὸ σχῆμα
μαιανδροειδῶς) — 273. Ἄστροπος (ἄμα
ΤΡΟΠΟΣ...) — 274 — 278. Διὰ τοῦ
Χ: Χυμός, γῶμα, πάρος, γολή, τρέχω.

— 279. ΑΚΑΚΙΑ (Ρ. Α. Κρίνος, Κα-
σταλία, Κόραξ, Ἀθῆνα, Ἄρης) —
280. Κακοὺ κ' ρακος κακὸν ὦν. — 281.
Κηθαὶ ἀδία. (κ' εἰς ε - αἱ δι' α.)

— 282. Les lous ne se mangent
pas entre eux.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
(ΚΑ'—314)

ἩΛΩΣΙΣ. — Ἀγορῶν ἐξαντληθέν-
τας τόμους Α' Περίοδου ἐπὶ τρε-
χούσῃ τιμῇ ἐπὶ πλεόν δοξαμῇ. —
Mlle H. Inglessy, Rue César 8,
Alexandrie, Egypte.

(ΚΑ'—315)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους καὶ μὲ
ἄλλας. — Ἀετιδεύς.

(ΚΑ'—316)

Γεωργιάδην, Νάουσιν. Ἀπὸ τρεῖ, μῆ-
νας σταλέντα Γραμματόσημα, διατί-
ἀδιαφορεῖς; Ἐπιφυλάσσομαι. — Ἀν-
δρουλιδάκης.

(ΚΑ'—317)

Εὐχαριστῶ τὴν Διάπλαιν ἐκ βάθους
καρτίας, διότι αὐτὴ μόνον μοῦ κρη-
τοῦσε συντροφιά κατὰ τὴν ἀσθένειάν
μου. — Καπετὰν Λαπάντας

(ΚΑ'—318)

Ἀνταλλοσσομε μὲ τὰ πνευματικά μας
ἀδελφία κάρτες καὶ Μ. Μ. — Κόν-
κινου Δουλουδάκι, Ρεμβαζομένη Ψυ-
χῆς. Δ[ας] Μ. Ποταμιάνου, Κέρκυ-
ραν.

(ΚΑ'—319)

Ἀπλυσόπουλα, ἀνταλλάσσω Μ. Μ.
στικὰ μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλας, καθὼς
καὶ σ. ρ. — Δακρυπότιστος Νεότης
ρ. τ. Πειραιῶ.

(ΚΑ'—320)

Καπετὰν (Λαπάντα, περαστικά σου.
Βλέπεις; ἐγὼ μόνον εἶμαι ὁ πῶς
πιστὸς φίλος σου. — Ἰδιότροπος

(ΚΑ'—321)

Λουλούδι τῆς Καρδίας, εὐχαριστῶ
γὰρ τὴν μικρὰν ἀνάμνηση. Περι-
μένω ἀπάντησιν. — Τρελλὴ Χορευτρία

(ΚΑ'—322)

Μεριστρεφελή, Ἐκδικητή, καὶ
σεῖς οἱ ἄλλοι ποὺ ἀπειλεῖτε καὶ δι-
νετε ὑποσχέσεις γὰρ ἀνακαλύψαι, γιατί
μένετε δίχως ἔργα; — Ἀχιδογέννητος

(ΚΑ'—323)

Ἀφρὰ κἀνα, Εὐγενὴς Ψυχὴ, Γλυ-
κεῖα Ἑλλάς, Ἰσάδα, Κόρη
τοῦ Αἰθέρος, γιατί σταμάτησαν τόσο
γλήγορα οἱ ἀνακαλύψεις σὰς;

(ΚΑ'—324)

Σαρλώ, ὁ ὅμα νὰ παιχθῇ ἡ Κωμω-
δία σου μὲ τὴν «Δημοκρατία»
γὰρ νὰ γελᾶσιν λιγάντι; — Ἀχιδογέννητος

(ΚΑ'—325)

Ἀνὶς Φόξερος, Μὲς Σίμων, Τρελλὴ
Χορευτρία, δέχεσθε Μ. Μ.;
Ἀνὶς Οὐανστέπ

(ΚΑ'—326)

Ἀτρίδα τοῦ Ἀντιόχου, χίλια θερμὰ
εὐχαριστῶ γὰρ τὴν ἀπὸ τὴν πολυ-
τιμὴν κ' ρα σὰς. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι αὐ-
τὸς στὸν ὁποῖον τὴν στέλτας.

Σώρα Δεξιερβ

(ΚΑ'—327)

Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ γελᾷ, Τραγοῦδι
τῆς Λευτεριάς, ὅταν ἀκούσῃ τέ-
τοιον τραγοῦδι; — Ἀνὶς Φόξερος

(ΚΑ'—328)

Εἰνα θερμὰ εὐχαριστῶ σ' ὅσους μ' εὐ-
χίθησαν γὰρ τὴν γιορτὴν μου.
ΤΙΜΗ ΜΕΝΟ ΤΟΥ ΦΕΚΙ

(ΚΑ'—329)

Ἀλτ, Βαραβὰ καὶ Ἀλκμήνη, σὰς
ἀνεκάλυψα; εἰσθε ὁ Θεὸς καὶ Μαρ.
Παπ... — Διαβολάνι τῆς Ἡλιου-
πόλεως

(ΚΑ'—330)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»
Μέλη: Φοινικιά, Ἀφελὴς Γυμνασι-
οπαῖς, Θ. Κωνσταντίνος. Ζη-
τοῦνται βαλὶ ἄλλα μέλη. Δ[ας] Γεώργ.
Ἀλεξανδρίδην, Σύντρον.
Πρόεδρος: Γαλανὸν Ἑλληνοπούλο

(ΚΑ'—331)

Ἀφελὴ Γυμνασιόπαῖς, εὐχαριστῶ.
Γαλανὸν Ἑλληνοπούλο

(ΚΑ'—332)

Β'. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΚΕΨΙΣ
«ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ»
«Τὶ ἐστὶ καθήκον»;
Προθεσμία μῆνας. Βραβεῖον: Ἀνά-
στασις (Τοῦ στή). Διεύθυνσις:
Ἀμάραντος, ρ. τ. Κεράσσοδον Εὐ-
ρυτανίας.

Σεῖρος, Νῆς Ἀντ. Γιάννη Ἀνδρόν.
Ἀντίβα, Ἀνδρῶπε, Δροσοσταλίδας,
Κασπὴ, Ἀση. Σβέντζε, Καμέλια,
Φιρή, Ἀργόμυ, Φοιδολίγη, Νεῖλε.
Εἶμαι βέβαιος ὅτι θ' ἀπαντήσετε καλῶς
ἄντες! Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά.
Ἀμάραντος

(ΚΑ'—333)

Πνυολαμπίς, ἔστειλα σ. ρ. περιμένω
ἀπάντησιν. — Ἰδιότροπος, δέχε-
σαι ἀληγογραφίαν;
Καπετὰν Καουδῆς

(ΚΑ'—334)

Καπετὰν Πυλάδα, δέχεσθε ἀνταλ-
λαγὴν σ. ρ.; Ἀπαντήσατέ μου
μέσον Διαπλάσεως.
Καπετὰν Καουδῆς